
Fra Gaza til LIS1-tjeneste

LEGELIVET

AMIR GHABAYEN

amirgha1998@gmail.com

Amir Ghabayen er lege i spesialisering del 1 ved Stavanger universitetssjukehus.

Jeg ville studere et sted der du må ta ansvar fra første dag – et sted der du ikke bare leser om sykdom, men står midt i den. Jeg har røtter i Gaza, og det føltes riktig å være der, å lære der, å bidra der.

Foto: privat

Valget mitt om å studere medisin i Gaza var ikke en vanlig avgjørelse. Jeg kunne ha valgt et tryggere sted, isteden valgte jeg et av verdens mest uforutsigbare. Ikke fordi jeg ville gjøre det vanskelig for meg selv, men fordi jeg ville lære noe få andre lærer.

Mange kjenner Gaza kun gjennom dagens nyhetsbilder. Men før krigen var det et sted fullt av liv, fellesskap og engasjement. Nå forbinder de fleste Gaza med krig og blokade. Og ja – den virkeligheten setter preg på alt. Det betyr likevel ikke at utdanningen var svak. Vi fulgte internasjonalt pensum og hadde forelesere og sensorer fra Norge, Europa, Canada og USA. Undervisningen var solid, praksisnær og ofte tospråklig (engelsk og arabisk). Mange av oss lærte *chest pain workup* før vi lærte hvordan man sier *brystmerter* på arabisk.

Som medisinstudenter ble vi kastet ut i praksis fra tidlig i studiet. Jeg husker hvordan vi undersøkte pasienter, førte journal, lærte oss prosedyrer – alt i en hverdag som kunne være både krevende og morsom. Vi ble tett sammensveiset

som studentkull, vi lo sammen, diskuterte kasuistikker til langt på natt og hjalp hverandre i alt fra eksamenslesing til å finne en kaffekopp i mørklagte sykehuskorridorer.

«Vi ble tett sammensveiset som studentkull, vi lo sammen, diskuterte kasuistikker til langt på natt og hjalp hverandre i alt fra eksamenslesing til å finne en kaffekopp. Så kom krigen»

Så kom krigen. Forelesninger ble avlyst. Strømmen forsvant. Internett brøt sammen. Mange forlot universitetet, men mange av oss ble igjen – ikke fordi vi måtte, men fordi vi ville bidra. Vi meldte oss som frivillige på sykehusene, der vi jobbet skulder ved skulder med overleger og turnusleger.

Jeg husker kolleger som løp mellom pasienter med skuddskader, brannskader og kollapsede lunger. Og jeg husker en praksisøkt der vi trengte en kateterpose, men brukte en steril hanske i stedet. Vi ble kreative fordi vi måtte. Og det lærte oss mer enn noen lærebok kunne gjort. Jeg glemmer aldri hva en overlege sa til meg: «Det du lærer her, lærer du ingen andre steder».

«Vi ble kreative fordi vi måtte. Og det lærte oss mer enn noen lærebok kunne gjort»

Arbeidet var hektisk. Akuttmottaket var fullt. Ressursene knappe. Det var blod, panikk og barn som skrek. Men for min del, jeg lot meg ikke stresse. Jeg visste hva jeg skulle gjøre. Vi hadde øvd på det i årevis, både teoretisk og praktisk. Jeg har aldri følt meg mer nyttig.

Etter fullført utdanning reiste jeg hjem til Norge. Jeg måtte gjennom fagprøven og nasjonale fag, samtidig som krigen raste hjemme i Gaza. Det var surrealistisk å lese til eksamen mens meldingene tikket inn fra venner og familie som jobbet under bomberegnet. Men erfaringene jeg hadde med meg gjorde at jeg stod støtt.

Min første jobb som lege fikk jeg på Oslo universitetssykehus, ved ortopedisk avdeling på Ullevål. De tok meg imot med varme og respekt. Jeg møtte overleger som var nysgjerrige, inkluderende kolleger og et miljø som ga meg trygghet. Jeg lærte mye – både faglig og organisatorisk. Denne jobben ble en bro mellom utdanningen på Gaza og legejobb i det norske helsevesenet, og jeg er dypt takknemlig for det.

Nå er jeg i gang med LIS1-tjenesten. Selv om mye er nytt, er følelsen kjent. Når akuttmottaket fylles opp, når systemene feiler, eller når det blir uoversiktlig, kjenner jeg en ro. Det er ikke arroganse, det er erfaring. Erfaring med å jobbe med lite. Erfaring med å handle raskt. Erfaring med å være lege under press.

«Når systemene feiler, eller når det blir uoversiktlig, kjenner jeg en ro. Det er ikke arroganse, det er erfaring. Erfaring med å jobbe med lite. Erfaring med å handle raskt»

Jeg kjenner ikke til andre med medisinsk utdanning fra Gaza som har arbeidet som LIS1-lege i Norge. Det er ikke et merke jeg bærer høyt, men det forklarer mye av hvordan jeg tenker, handler og føler i legegjerningen. Gaza har formet meg til å bli en annen type lege. En som ikke nødvendigvis har det perfekte svaret alltid, men som handler, lytter og tilpasser seg.

Historien min viser at det finnes ulike veier inn i medisinen. Noen av dem går gjennom mørke, men fører likevel til lys. Kanskje kan min historie minne andre om at det ikke bare handler om hvor du kommer fra, men hva du har lært – og hvem du har blitt.

Publisert: 7. august 2025. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.25.0351
Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 24. juni 2026.